SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 9	SEPTEMBER 1950	99. Årg.

Monumentet, som blev indviet i Saltsødalen, Utah, i 1947 til minde om pionerernes ankomst til dalen.

SKANDINAVIENS STJERNE
ORGAN FOR
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 9 SEPTEMBER 1950 99. årg.

SKANDINAVIENS STJERNE udkommer den 1. hver måned, og abonnementsprisen (incl. porto) er 7 kr. i Danmark og 1½ dollar i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 33338 til
Den danske missions hovedkontor, Priorvej 12, København F.

Ida P. Lübbers, forretningsbest. **Edward H. Sørensen,** missionspræsident, ansvarshavende red. **Inger Pedersen,** assist. redaktør.

INDHOLDSFORTEGNELSE:

GULDKORN

Ofte slår man en modstander mest, naar man lader ham i fred.

Egennytte er død, selvopofrelse er liv.

Er det retfærdigt at glemme al den venlighed og godhed, der er udvist imod os af dem, som vi daglig omgås, blot fordi de måske begår en lille fejl imod os, som sandsynligvis blev gjort i et øjebliks tankeløshed?

KLOSTERTRYKKERIET

FRA MISSIONENS PRÆSIDENTSKAB

Kirken's store mission er at frelse menneskenes sjæle og få dem ind i Kristi fold. Vore anstrengelser skulle ledes i denne retning, ellers glemmer vi hovedformålet med vor eksistens som en kirke og som et folk.

Lad os aldrig glemme, at den eneste grund til, at vi har klasser i vore præstedømmemøder og i vor Kirke's hjælpeorganisationer, er til vore medlemmers udvikling indenfor Kirken's autoriserede lærdomme, således at disse lærdomme fuldtud kan forstås, for at folkene kan omvendes til dem og efterleve dem og på den måde udarbejde deres frelse, medens de er her på jorden.

Dette er også tilfældet med vore talerstole, her har vi også et sted, hvorfra Kristi sande evangelium kan læres, således at de, der lytter til ordene, der bliver talt, kan omvendes til disse sande principper og efterleve dem i deres daglige liv. Både læreren og taleren skulle erindre den vigtige betydning af vor eksistens som en kirke. Begge må de forstå, at det kun er evangeliet, som kan frelse menneskenes sjæle. Menneskets lærdomme og meninger og usunde lærdomme kan ikke og vil ikke frelse os i Gud's rige.

De sidste-dages hellige må akceptere sunde lærdomme. De, som lærer usunde lærdomme, skader i høj grad de mennesker, som de underviser. I stedet for at bestyrke deres tro, svækker de deres tro. Kirken's sande lærdomme står tydelige for os, de er sat ganske enkelt op. Lad os lære andre om dem i vore ord, gerninger og handlinger.

Edward H. Sørensen. *Henry J. Løjborg.*
Richard C. Jensen.

Apostel George F. Richards død.

Den 8. august døde en af de højst elskede og hædrede mænd indenfor Kirken. Præsident George F. Richards, som var præsident for de tolv apostle's råd indenfor Jesu Kristi kirke af sidste-dages hellige, gik stille bort efter i mange år af sit liv at have arbejdet hårdt og prisværdigt for Herren og for sine medmennesker. Præsident Richards' liv har lige fra begyndelsen været præget af en nær kontakt med den rene kærlighed og magt, som udstråler fra Gud's sande tjenere.

George F. Richards blev født den 23. februar, 1861 i Farmington, Utah, som søn af Franklin D. og Nanny Longstroth Richards. Han blev døbt den 12. oktober, 1873

af Oliver L. Robinson og fik håndspålæggelse samme dag af Abraham Rose. Han fik en grundig skoleuddannelse, og han tog sin eksamen fra universitetet i Salt Lake City med engelsk sprog og litteratur som hovedfag. Den 9. marts, 1882 blev han viet til Alice Robinson, som blev ham en trofast livsledsagerske indtil sin død i april, 1946. I nogle år beskæftigede præsident Richards sig med landbrugsarbejde i Toeele, Utah indtil året 1899, da han begyndte at arbejde i statens lovgivende forsamling; han arbejdede her til 1900. Han boede i Toeele, da han blev kaldet som medlem af De tolv apostle's råd i april, 1906. Kort tid herefter flyttede han til Salt Lake City, og fra den tid havde han sit hjem her.

Gennem hele sit liv har præsident Richards arbejdet flittigt i Kirken, idet han som ung blev ordineret til præstedømmet og arbejdede i flere forskellige stillinger, og den 23. juli, 1893 blev han ordineret til patriark af Francis M. Lyman; han var på dette tidspunkt 32 år gammel.

Efter præsident Richards' ordination til apostel i april, 1906, viede han al sin tid til opfyldelsen af sit høje kald, idet han ofte besøgte Kirken's stave og missioner. Den 15. august, 1916, blev han af Det første præsidentskab beskikket til at præsidere over den europæiske mission, og han præsiderede i denne stilling under hele verdenskrigen, som på daværende tidspunkt hærgede i Europa. Han vendte atter tilbage til Salt Lake City den 25. juli, 1919. Efter sin tilbagevenden til Amerika blev han indsat i ledelsen af det store arbejde i Kirken's forskellige templer, og han begyndte først i ledelsen af templet i Salt Lake City.

Hans rejser har bragt ham til mange verdensdele, og han udviste altid store anstrengelser og gav al sin tid til fremmelsen af Kirken's fremgang i de mange organiserede missioner over næsten hele det amerikanske fastland og ligeledes i mange fremmede nationer. Den 21. maj, 1945 blev han beskikket til præsident for De tolv apostle's råd, og denne stilling beholdt han indtil sin død.

I april, 1946, led præsident Richards et svært tab, da hans kære og højtelskede hustru, Alice Robinson Richards døde. Hun døde en måned før sin 82-årige fødselsdag, og

hun blev hædret som en af de mest fremstående kvinder indenfor Kirken. Hun var mor til femten børn, hvoraf tretten endnu levede ved hendes død. Præsident George F. Richards blev viet til Betsy Hollings den 20. juli, 1947, i templet i Salt Lake City.

Præsident Richards gik bort, efter at have nået en alder af 89 år og 6 måneder og efter at have ydet et stort arbejde og viet hele sit liv til retfærdighedens sag.

Begravelseshøjtideligheden blev ledet af præsident David O. McKay fra Det første præsidentskab den 11. august, 1950, i tabernaklet i Salt Lake City.

Den store forsamling, som var kommet tilstede for at give præsident Richards den sidste hyldest for hans store livsarbejde, fik anledning til at lytte til mange vidunderlige tanker, som blev fremsat af præsident David O. McKay, ældste Harold B. Lee fra De tolv apostle's råd, ældste Joseph Fielding Smith fra De tolv apostle's råd og præsident J. Reuben Clark.

Blandt de mange smukke tanker, som blev fremsat som en hyldest til denne store leder, var denne, som præsident McKay fremkom med: »Præsident Richards var en af Gud's store mænd. Et menneskes værdi overfor samfundet kan måles ved fire standarder: dets karakter, dets holdning overfor familien, dets holdning overfor medmenneskene, og dets forhold overfor Gud. Præsident Richards' karakter var uplettet og hævet over enhver tvivl, og jeg har aldrig kendt noget andet menneske, der har kæmpet mere modigt for retfærdighedens sag, lige meget under hvilke omstændigheder det har været. Hans liv har været et liv fuld af tjenester overfor medmenneskene, og han har fortjent at blive hyldet med ordene: »Vel, du gode og tro tjener! gå ind til din herre's glæde!« — Han var faderen til en af de største familier indenfor Kirken, til femten børn, hvoraf otte døtre og fem sønner endnu lever, og hans børnebørn og børnebørnebørn når i antal op til 150, og så vidt jeg ved, er de alle gode medlemmer i Kirken og gode borgere.«

Der blev ligeledes oplæst et trøstende budskab fra præsident George Albert Smith, som ikke selv var i stand til

at være tilstede og ligeledes fra andre, som heller ikke var i stand til at være tilstede. Det følgende uddrag af et brev, som præsident Richards engang skrev til sin familie, angår også os, som er i besiddelse af Jesu Kristi evangelium: »På grund af min kærlighed til jer, så er det mit ønske, at I skulle opnå frelse og et evigt liv. Jeg bønfalder jer derfor om at efterleve jeres religion. Tag imod ethvert kald, som I bliver stillet overfor, og modtag villigt enhver forpligtelse i evangeliet, som det påhviler jer at opfyde. Lær at holde af det arbejde, I er kaldet til at udføre i Kirken ved at udføre det på bedste måde, og udførelsen deraf vil bringe jer megen glæde og lykke og vil udarbejde jeres frelse. Dersom I altid gør, hvad I veed, I burde gøre og afstår fra at gøre, hvad I ved, I ikke burde gøre, så vil jeres lykke og frelse være sikret«.

Jeg er sikker på, at vi her i den danske mission, endskønt vi beklager denne store mands bortgang, alle glæder os over, at han har nået at fuldføre så meget, inden han fik så fredfyldt en bortgang.

Richard C. Jensen.

Tro og kærlighed

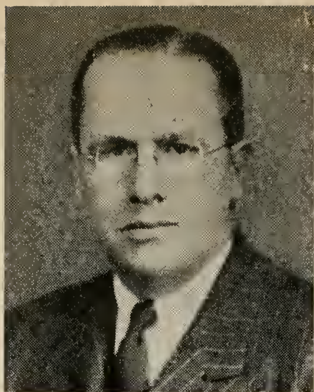
Indbild dig ikke, at du har tro på Gud, dersom du mangler kærlighed til din næste; og tænk ikke, at du har kærlighed til din næste, dersom du mangler tro på Gud. Hvor begge disse ikke er til stede, er de begge fraværende; de er begge døde, når de adskilles.

Quarles.

Mit arbejde er mit

Ingen af mine medmennesker kan for mig udføre det specielle arbejde, som jeg kom til verden for at gøre; han kan måske udføre et større og bedre stykke arbejde, men han kan ikke gøre mit arbejde. Jeg kan ikke lægge mit arbejde over på ham, ligeså lidt som jeg kan overlade ham mit ansvar eller mine evner.

Ruskin.

Frafald fra sandheden

Af apostel
Ezra Taft Benson.

Præsident Ezra Taft Benson behøver ikke nogen særlig præsentation for Kirkens medlemmer og venner i Danmark. Som den første apostel efter krigsafslutningen, der besøgte Danmark, vandt han alles hjerter ved sin elskelige personlighed og herlige forkyndelse af Jesu Kristi evangelium. Han blev i slutningen af 1945 afløst som præsident for den europæiske mission og efterfulgtes af præsident Alma Sonne.

Nærværende tale holdt præsident Benson ved Kirken's 120. halvårlige generalkonferences åbningsmøde fredag den 30. september 1949 i Tabernaklet.

Mine elskede brødre og søstre! For seks år siden ved Kirken's oktoberkonference godkendte I mig som en af generalautoriteterne. Til trods for mine svagheder og begrænsninger står jeg her i dag for at bære vidnesbyrd om den glæde og lykke, som har været min i disse seks herlige år. I fire og et halvt år af de seks har jeg haft lejlighed til at rejse blandt Zions stave og træffe stavspræsidentskaber, højråd, biskopråd og søskende. Jeg har også haft lejlighed til at besøge Kirken's missioner og træffe medlemmerne der. Det har været en uvurderlig oplevelse. Intet andet sted i hele verden kan noget menneske have privilegium på at omgås så herlige og fine mænd og kvinder som de, der udgør lederne i Zions stave og wards og

Kirken's missioner og grene. Jeg er dybt taknemmelig for al udvist venlighed.

Som om dette ikke var nok, har jeg desuden haft det herlige privilegium at omgås Kirken's ledere, generalautoriteterne, på nært hold. Jeg har altid elsket dem, men jeg har aldrig elsket dem så meget, som jeg gør i dag. Hver eneste af dem ville give alt, selv livet, om det var nødvendigt, for oprettelsen af dette store værk og for Guds riges opbygning. Af mit ganske hjerte opretholder jeg dem og elsker dem og anbefaler jer, mine brødre og søstre, at følge deres eksempel og råd.

For nogle få måneder siden, efter en generalkonference, modtog jeg et brev fra en ung mand her i byen. Han var blevet grebet af noget, der var blevet sagt om missionærarbejde. I sit brev stillede han dette spørgsmål — efter at han havde antydet, at han ikke var medlem af Kirken — »Hvorfor sender I mormoner missionærer ud i verden, i særdeleshed til kristne nationer? Hvorfor begrænser I ikke jeres program til de ikke-kristne folkeslag?«

Hvis Herren vil velsigne mig, vil jeg forsøge at besvare det spørgsmaal indenfor den tid, der er givet mig, og mine egne personlige begrænsninger.

Det er en almindelig opfattelse hos alle sekter, der bekender sig til kristendommen, at Jesus Kristus oprettede sin guddommelige kirke her på jorden, medens Han virkede her. Han kom i en periode, hvor der herskede forholdsvis fred. Den religiøse verden var delt i to lejre — hedninger af forskellige sekter og jøderne. Jøderne alene tilbad den sande og levende Gud. Selv de var indbyrdes delt i grupper, hvoraf de vigtigste var farisæerne, saddukæerne og essenerne. Der fandtes også en blanding af jødisk og hedensk filosofi hos samaritanerne.

Men Kristus kom med sit budskab og påpegede, at Moseloven var opfyldt i Ham. Han kom med en højere lov, en kærlighedens lov, kærlighedens evangelium, og Han oprettede sin kirke. Vi læser om apostlene, de halvfjerds, om biskopper, ældster, præster, lærere og diakoner, og et af medlemmerne af den samling ledere sagde, at disse embedsmænd skulle forblive i Kirken i den hensigt at....

„. . .gøre de hellige fuldt beredt til deres tjenestegerning, at opbygge Kristi legeme,
indtil vi alle når frem til at være eet i troen.“ (Efes. 4: 12-13.)

Mesteren udvalgte sine tolv apostle. Han udnævnte dem; Han sendte dem ud med budskabet om, at »himmeriges rige er kommet nær«. De gik til de tabte får af Israels hus og senere også, ved guddommelig vejledning, til hedningerne. Andre blev kaldt, og de halvfjerds kom tilbage efter deres første mission, idet de frydede sig over, at endog djævle og onde ånder var blevet underkastet dem i Jesu Kristi navn.

Der var en enhedens ånd mellem medlemmerne, en broderskabets ånd; de følte sig som eet. De kunne glæde sig over rige åndelige gaver. Enkle forordninger udførtes af mænd, som havde myndighed og var blevet overdraget denne opgave. Den apostolske virksomhed karakteriseredes tydeligt ved, at de, der virkede i den, havde guddommelig myndighed til at forkynde evangeliets budskab og til at forvalte rigets anliggener. De drog villigt ud uden betaling, fordi Mesteren havde sagt: »I har fået det for intet, giv det for intet!« Peter, som åbenbart var den ældste apostel, ledede Kirken og dens virksomhedsområder.

I år 44 e. K. blev et råd af Kirken's medlemmer sammenkaldt i Jerusalem med Peter som den præsiderende. I henhold til optegnelser og dokumenter forsonedes og tilpassedes visse forskelle på den konference, under den Helligånds inspiration. Senere spredtes apostlene; de måtte gennemgå mange forfølgelser, og så vidt vi ved, mødtes de aldrig mere i en generalkonference. Paulus' virksomhed samlede sig om Antiokia, men i perioden fra 68 e. K. til 100 e. K. lod det til, at de fleste, om ikke alle, af de oprindelige apostle, som havde myndigheden til at lede riget — lede Kirken's anliggender — var gået på den anden side.

Forfølgelserne fortsatte, splittelse krøb ind, politisk indflydelse var iøjnefaldende. Efter historikernes beskrivelse af det andet århundrede, som sædvanligvis forbigås i tavshed af mange af verdens religiøse ledere i dag, var lærdommene ortodokse i vidt omfang i det første århundrede

og ind i det andet århundrede efter Mesterens komme. Men selv i denne periode var der tegn på, at et frafald var ved at sætte ind. Da Konstantin kom på det romerske imperiums trone, udvistes der tolerance overfor alle religiøse grupper. Til sidst blev tolerancen overfor de kristne større, indtil Konstantin selv mere eller mindre antog sig deres sag.

Store forandringer var nu iøjnefaldende. Nogle vil have os til at tro, at biskoppen af Rom på dette tidspunkt blev Kirken's overhoved. Der var mange biskopper, der præsiderede over lokale forsamlinger — menigheder som de blev kaldt — men ingen af dem havde myndighed, som var blevet givet De tolv til at lede Kirken's sager. I virkeligheden angiver optegnelserne, at i det mindste to af biskopperne i Rom døde før apostlen Johannes. Sandsynligvis levede en, da Johannes modtog sin sidste store åbenbaring, som findes nedskrevet i Åbenbaringens bog. Ingen af disse havde myndighed til eller tiltog sig myndighed til at lede Kirken, oprettet af Kristus og Hans apostle.

I det møde, der blev sammenkaldt af kejser Konstantin i 325 e. K. (kirkemødet i Nicæa), som sandsynligvis var den første konference, der var blevet sammenkaldt efter den, der var holdt i Jerusalem i 44 e. K., er det blevet os fortalt, at kun omkring en sjettedel af biskopperne var tilstede, og at biskoppen af Rom ikke overværede dette betydningsfulde møde. Kejseren ledede mødet, endskønt han ikke engang var døbt. Ifølge de optegnelser, vi har, var der tilsyneladende ikke nogen enighed, og der var ikke nogen inspiration af ånden tilstede ved mødet, men magtanvendelse og intriger benyttedes som et forsøg på at tilvejebringe politisk enhed for politiske mål. I virkeligheden synes vore bedste autoriteter på dette område at angive, at det må have været omkring 354 e. K., før apostlen Peter nogensinde blev omtalt som biskop.

Men længe før den tid havde der vist sig tegn på frafald. Forvanskningen af evangeliets enkle principper, indførelsen af hedensk filosofi, den ubeføjede og ubemyndigede tilføjelse af visse menneskestiftede ceremonier, forandrin-

ger i organisation og kirkeforvaltning — alle disse ting og flere til var åbenlyse.

Der er ikke tid til at gå ind i en detailleret behandling eller drøftelse af de gjorte ændringer, men vi kan som eksempel fremføre den enkle dåbsforordning, udført ved nedsænkning af bemyndigede personer, hvorefter medlemmer af præstedømmet lagde hænderne på de døbtes hoveder og gav dem den Helligånd. Kort efter apostlenes bortgang blev denne forordning i høj grad ændret. Dåbsmåden blev ændret. Der kom en tid, da dåb blev anerkendt, hvad enten mænd var i besiddelse af myndigheden eller ikke. De gik endog så langt som til at antyde, at myndighed ikke var nødvendig. Dåb af spædbørn blev indført. Voksne, som blev døbt, behandledes som spædbørn og fik mælk og honning at leve af et stykke tid. Brugen af olie blev indført i forordningen.

Nadverens hellige forordning ændredes, den enkle og virkningsfulde forordning, der blev indført af Mesteren. Læren om transubstantiationen forkyndtes, og virkeligt afgudsdyrkeri og tilbedelse af sindbilleder indførtes. Der blev gjort en forandring i udvælgelsen af embedsmænd. Udvælgelser var blevet foretaget af apostlene, som havde den myndighed. Ikke længere blev princippet om fælles samtykke, som havde været en del af den oprindelige kirke, praktiseret og fulgt. Det blev forbudt medlemmer af Kirken at læse skriften, endskønt Mesteren havde sagt: »I ransager skrifterne, fordi I mener i dem at have evigt liv.« (Joh. 5: 39.)

Der blev indført mange andre ting, hvoraf en af de alvorligste, og jeg er sikker på en af de mest afskyelige i Guds øjne, var salg af afladsbreve. Denne praksis og fremgangsmåde var baseret på den falske teori, at der var opsamlet en skat af fortjenester, dyder og gode egenskaber — at visse af de hellige og andre ved deres gerninger havde udført mere, end der krævedes for deres frelse — og derfor var der en skat tilgængelig, som andre kunne trække på, som ved deres uretfærdige levned måske ikke kunne præstere det, der udkrævedes for at opnå frelse. Læren om ufejlbarlighed, tilbedelsen af relikvier, indførelsen

af pomp- og pragtceremonier og mystik, brugen af røgelse, tilbedelsen af martyrer, bifaldstilkendegivelse i Kirken for at vise, hvor populære talerne var, ja selv køb af embede billigedes og praktiseredes. Rivaliseren, strid og uenighed tog overhånd, som sandsynligvis nåede et højdepunkt, da biskoppen af Rom udelukkede patriarken af Konstantinopel, og patriarken til gengæld udelukkede biskoppen.

Der blev da kun tilbage menneske-kirker uden myndighed, som havde udelukket hinanden. Man kan i sandhed sige, at frafaldet nu var fuldstændigt.

Som den gengivne Kirke forsikrer vi, at med den apostolske tidsalders bortgang havnede Kirken i en tilstand af frafald, at rækkefølgen i præstedømmet var brudt, og at Kirken, som en jordisk organisation, der virkede under guddommelig ledelse og med myndighed til at fungere i åndelige forordninger, hørte op med at eksistere. Dette bekræftes af historien. Vi siger også, at alt dette var forudset og forudsagt af apostlene, da de levede, ja, og af Mesteren i Hans tid. Frafaldet var begyndt i apostlenes dage, og de henviste ofte dertil.

De er bekendt med citatet i Paulus' henvisning til situationen, da han mødtes med ældsterne i Efesus for sidste gang, da han sagde:

„Jeg ved, at efter min bortgang skal der iblandt jer komme glubske ulve, som ikke vil spare hjorden.“ (Ap. ger. 20: 29.)

I brevet til tessalonikerne skrev han:

„Lad ingen vildlede jer på nogen måde; thi den dag vil ikke komme — Herrens andet komme — førend frafaldet kommer først.“ (II Tess. 2: 3.)

Overfor galaterne henviste Paulus til frafaldet, der allerede var undervejs, og undrede sig over, at de så hurtigt havde ladet sig drage bort fra Ham, som havde kaldt dem, hen til et anderledes evangelium. Han revsede dem, fordi de havde gjort det, og påpegede, at der kun var een evangelieplan. (Gal. 1: 6—8.)

Peter talte om

„. . .falske profeter i folket, ligesom der også blandt jer vil komme falske lærere, som vil liste fordærvelige vranglærdomme ind . . . og bringe hastig undergang over sig selv.“ (II Peter 2: 1.)

I det storslåede syn, der blev givet Johannes på øen Patmos, henviser han til de få menigheder, der er værdige til hans opmærksomhed og omsorg, som værende »hverken kolde eller varme«. (Åb. 3: 15.) Med henblik på evangeliets gengivelse er det skriftsted fra Åb. 14: 6—7, der ofte citeres, et klart bevis på, at frafaldet skulle være fuldstændigt, thi da Johannes modtog denne åbenbaring og antydede en fremtidig tilstand, så han en engel flyve midt oppe under himlen; »denne engel havde et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden«.

Selv i Det gamle testamente havde profeter profeteret på lignende måde. Esaias antydede, at jorden ville blive

„vanhellig under dem, som bor der, thi lovene krænkede de, overtrådte budet, brød den evige pagt.“ (Es. 24: 5.)

Der bliver ikke noget sted henvist til Moseloven som en evig pagt. Den evige pagt er Jesu Kristi evangelium. Amos havde talt om en hunger, som skulle komme til landet efter »at høre Herrens ord«, og at folk ville »vanke fra hav til hav, flakke fra nord til øst for at søge Herrens ord, men finder det ej«. (Amos 8: 11.)

Ikke alene gennem historien, som er helt overbevisende, men også gennem profeti har vi fået bestemt oplysning om, at der var og ville blive et fuldstændigt frafald fra sandheden. Mange af de første reformatorer erkendte denne kendsgerning, da de gjorde udfald mod de falske lærdomme og fremgangsmåder på deres tid. Wesley, metodismens grundlægger, beklagede sig over, at »de kristne var blevet hedenske igen og kun havde en død form tilbage«. Selv i Amerika erkendte Roger Williams, overhovedet for den ældste baptistmenighed, da han forlod præstegerningen, at der ikke fandtes nogen guddommelig fastsat myndighed eller kirke på jordens overflade, og at der heller ikke ville være en sådan kirke, førend der opstod en, der havde apostle og andre embedsmænd, som fandtes i den kirke, der blev oprettet i tidernes midte.

Det er en afgjort kendsgerning, at da Joseph Smith, en fordringsløs dreng, gik ud i skoven for at bede hin skønne forårsmorgen i 1820, befandt verden sig — den kristne så vel som nogen anden — i en sørgelig tilstand af frafald.

Det svar, der blev givet ham, er for mig det største bevis i hele verden på, at der havde fundet et frafald sted fra sandheden. Da han så disse to herlige væsener, pegede den ene på den anden og sagde: »Dette er min elskede Søn. Hør Ham!« Og efter at Joseph havde stillet spørgsmålet, »hvilken af alle sekterne var den rette,« hvad var da svaret, som han fik? Her er hans ord:

„Svaret blev, at jeg ikke skulle slutte mig til nogen af dem, thi de var alle forkerte ... De lærer sådanne lærdomme, som er menneskebud og har gudfrygtighedens skin, men fornægter dens kraft.

Han (Sønnen) forbød mig endnu engang at slutte mig til nogen af dem." („Den kostelige perle", Joseph Smith, 2: 19-20.)

Senere fik profeten Joseph Smith befaling om at gå frem som et redskab i Guds hænder og organisere Kirken, at udsende Mormons bog til verden som et andet vidnesbyrd om Jesu Kristi guddommelighed. Kirken blev oprettet, og gennem åbenbaring fik den sit navn »Jesu Kristi kirke af sidste-dages hellige«, som præsident Smith tidligere har omtalt. Efter nogle få måneders forløb, medens ældsterne var samlet til en speciel konference for at tage stilling til udgivelsen af de åbenbaringer, der var blevet modtaget indtil den tid, talte Herren gennem profeten og gav en meget betydningsfuld åbenbaring og antydede, at den skulle være forordet til »Herrens befalingernes bog«. I den åbenbaring finder vi disse betydningsfulde ord med henblik på Herrens tjenere, som ville have ansvaret med at bringe budskabet til verden og oprette riget. Herren sagde:

„Og ligeledes at de, til hvem disse befalinger blev givet, måtte have magt til at lægge grundvolden til denne Kirke og bringe den ud af mulm og mørke, den eneste sande og levende Kirke på hele jordens overflade, hvori jeg, Herren, har velbehag; dette siger jeg om Kirken som et hele og ikke om dens enkelte medlemmer." (Pagtens bog 1: 30.)

Det er ikke vore ord. Det er Hans ord, som fordum oprettede Kirken, og gennem hvis virksomhed den er blevet genoprettet og gengivet i den tid, i hvilken vi lever.

Mine brødre og søstre, det er grunden til, at vi sender missionærer ud i verden, fordi dette budskab er et budskab, der angår hele verden. Det er sandheden, der er

blevet gengivet. Herren påpegede denne kendsgerning i den samme åbenbaring, hvori han sagde:

„Hør, I min Kirkes folk, siger hans røst, som bor i det høje, og hvis øjne er over alle mennesker; ja, sandelig siger jeg: Hør I folk langt borte fra, og I, som er på øerne i havet, lyt alle.

Thi sandelig, Herrens røst lyder til alle, og ingen skal kunne undfly,. . .“ (Pagtens bog 1: 1-2.)

Denne gengivelse af evangeliet, genbringelsen af lys og sandhed, er bestemt for alle Guds børns velsignelse. Derfor drager vore missionærer ydmygt og taknemmeligt ud i verden for at forkynde, at der har været et frafald fra sandheden, men at himlene igen er blevet åbnet ved Guds godhed, og evangeliet åbenbaret til mennesket gennem profeten Joseph Smith.

Jeg er taknemmelig for denne kundskab. For mig er det det kostbareste i hele verden. Gud give, at alle indenfor min røsts hørevidde og alle Guds børn overalt i verden kendte til evangeliets sødme og skønhed, og hvad det betyder at besidde præstedømmet og at føle broderskabets fællesskab, som vi har i Kirken — ja, at kende til den følelse af sikkerhed, som mennesket får, når et vidnesbyrd om sandheden er præget i dets sjæl.

Jeg bærer vidnesbyrd i dag, at disse ting er sande, at dette er Guds værk. Jeg bærer dette vidnesbyrd, idet jeg fuldt ud ved, at en skønne dag skal jeg stå for Guds domstol, akkurat som I, mine brødre og søstre må gøre. Jeg bærer vidnesbyrd i al ydmyghed, at Gud igen har talt fra himlene efter en lang frafaldsperiode, at han har oprejst en profet, at Joseph Smith var redskabet i hans hænder til at gengive det hellige præstedømme til jorden, den sande kirkeorganisation med alle de velsignelser, som de glædede sig ved i fordums tid, ja, endog mere, fordi dette er tidernes fyldes uddeling. Jeg bærer dette vinesbyrd i al ydmyghed og med taknemmelighed i mit hjerte i vor Herres Jesu Kristi navn. Amen.

KIRKEN UDE OMKRING . . .

Skandinaverne i Utah fejrer hundredårs-jubilæet. Episoder af særlig dramatisk art var indbefattet i festspillet »Og de skal gå ud, og ingen skal kunne standse dem«, som blev opført om aftenen den 11. august på Utah-universitetets stadium.

Med en rollebesætning på 500 skuespillere i kostumer, 200 folkedansere og 250 sangere, var opførelsen af festspillet en del af de festligheder, som blev afholdt i Utah til minde om evangeliets indførelse i Skandinavien.

En seneca-indianer bliver ordineret til præstedømmet. Cyrus Tallchief, en amerikansk seneca-indianer, som menes at være den første fra denne stamme, der har fået det hellige præstedømme, blev fornylig ordineret af ældste Matthew Cowly af De tolv apostle's råd. Præsidenten for de østlige staters mission, George Q. Morris, blev optaget i seneca-stammen og fik navnet Gi We Yoh, som betyder »Han, som bringer evangeliet«.

Velfærdsarbejdet har stor fremgang i Kalifornien. Kirken har været så heldig at kunne købe en landbrugsgård med 500 acre tilhørende land nær ved Perris i Kalifornien ved et køb, som blev foretaget under ledelse af præsident David O. McKay fra Det første præsidentskab, da han var på besøg i Los Angeles distriktet i Kalifornien.

Præsident McKay oplyser, at det i sandhed var en fordel for det enorme velfærdsprogram, som spiller en stor rolle i Kirken's aktiviteter. Han oplyser endvidere, at jorden er meget fed og rig, og at hver fod af landet ser ud til at være meget frugtbar og let at overrisle.

Kredslærernes budskab

»Mormon's bog«.

Mormons bog udkom i begyndelsen af året 1830, og den indeholder det evige evangelium i dets fylde.

Mormons bog indeholder en beretning om nogle grupper af isralitter, som af Herren blev ført fra deres oprindelige hjem i Jerusalem til et land, Herren havde udvalgt til dem at leve i. Herren førte disse folk gennem ørkenen og til sidst over det store hav til det land, der nu kendes som Amerika, for at de der kunne leve efter hans bud og befalinger. I Jerusalem, hvor de kom fra, stenede man profeterne og vendte sig bort fra Herren's tjenere, og derfor tog Herren disse få udvalgte, for at de i det nye land kunne vokse op til et stort folk. Vi husker, at Kristus sagde til jøderne, at Han havde andre får, der ikke var af denne fold, og at Han også skulle besøge dem, og at der skulle blive een hjord og een hyrde; men vi læser også, at jøderne ikke forstod Ham.

Nu har vi fået disse folks optegnelser i form af Mormons bog; vi har deri Herren's lov til sit folk på det amerikanske fastland, den samme lov, som Han gav til jøderne i Palæstina, dog måske kun lidt mere klar på nogle punkter, da den ikke som bibelen har gået gennem mange hænder og ikke har været igennem mange oversættelser, så den er blevet berøvet noget af sin oprindelige klarhed.

Mormons bog er uden tvivl den mest omstridte bog i verden, men det er dog uomstødeligt, at elleve mænd gav deres skriftlige vidnesbyrd om, at denne bog er sand, og at den er fremkommet og oversat ved Gud's gave og kraft. Den første oversættelse til et andet sprog end engelsk var til dansk ved Peter O. Hansen.

Lad os alle medvirke til, at det bliver almindelig kendt, hvad denne bog er, så det kan stå klart for folk, at HERREN HAR TALET PÅNY!

Henry Løjborg.

Velfærdsplanen

I løbet af august måned blev de fleste af de organiserede grene i missionen besøgt af præsident Sørensen og str. Sørensen, og under disse besøg blev missionens velfærdsplans organisation og program diskuteret i alle enkeltheder med grensforstanderskaberne og de kvindelige hjælpeforeninger. Der blev tildelt flere af de kvindelige hjælpeforeninger forskellige opgaver, og det håbes, at der inden længe vil blive oprettet varelagre i alle vore distrikter og muligvis også i nogle af de større grene. Nu, da vi fuldt ud er organiseret over hele missionen, håber vi, at alle vil erkende sine pligter og ansvar og vil støtte dette store velfærdsarbejde i Kirken. Vi kan gøre meget for os selv her i Danmark, det eneste, vi behøver, er alles vilje til at arbejde sammen.

Edward H. Sørensen,
missionspræsident.

Efterårskonferencerne i den danske mission afholdes i år som følger:

Esbjerg: 30. september, 1. og 2. oktober.
Århus: 7., 8. og 9. oktober.
København: 14., 15. og 16. oktober.
Odense: 21., 22. og 23. oktober.
Ålborg: 28., 29. og 30. oktober.

Konferencernes møder er planlagt at skulle afholdes således:

Lørdag eftermiddag, kl. 15,00: Møde for ungdomsforeningernes funktionærer.
Lørdag aften, kl. 19,30: Sangkorets koncert.
Søndag morgen, kl. 8,30: Præstedømsmøde og møde for Kvindelig hjælpeforening.

Søndag formiddag, kl. 10,00: Offentligt møde.
Søndag eftermiddag, kl. 15,00: Offentligt møde.
Søndag aften, kl. 19,00: Offentligt møde (konferencens hovedmøde).
Mandag aften, kl. 19,30: Basar eller fest.

Hvad er frelse for de døde ved stedfortrædende arbejde?

Svarene:

Adventister:

»Der er intet, man kan gøre for at forandre de dødes tilstand. Efter man er død, er der ikke mere, som kan gøres, heller ikke noget, man selv kan gøre.«

Baptister:

»Tror ikke, vi kan hjælpe dem, som er døde, ligemeget om de er troende eller ej.«

Jesu Kristi kirke af sidste-dages hellige:

»Dåben og andre ordinancer, som væsentlig er til ophøjelse, udføres i templerne af de levende for de døde. Antagelse eller forkastelse af dette stedfortrædende arbejde er ganske frivilligt.«

Den græsk-katolske kirke:

»Foreskriver bønnen til de dødes frelse. Kan ikke hjælpe de døde, som ikke omvendte sig i dette liv.«

Englands kirke:

»Ingen ordinancer for de døde, anerkender forbønner for de døde samt for de levende, idet bønnen er af stor værdi for alle sjæle.«

Lutheraner:

»Man kan ikke hjælpe dem, der er døde. Vi har ingen form for arbejde for de døde. Efter døden følger dommen. Enhver er beskikket til at dø engang.«

Methodister:

»Vi er ude af stand til at gøre noget for de døde og er heller ikke i stand til at hjælpe de døde.«

Presbyterianer:

»Tror ikke på nogen som helst form for arbejde for

de døde, fordi vi ingen magt har til at kunne hjælpe dem.«

Den romersk-katolske kirke:

»Sjæle i skærsilden hjælpes ved messer, bønner og gode gerninger. Sjæle i helvede kan ikke hjælpes. Udøbte spædbørn nyder naturlige glæder men ikke overnaturlige syner af Gud.«

Unitarer:

»Vi står uden magt til at kunne hjælpe de døde.«

„Nyt fra hjælpeorganisationerne“

Kvindelig hjælpeforening

Tilegnet Kvindelig hjælpeforening!

Vi her i Danmark er jo ej så mange,
vi er jo kun en lille flok og få,
vi beder Herren, om Han os vil hjælpe,
så vi kan vokse, stadig fremad gå.
Gid hver en sjæl engang forstå det vilde,
at øjnene mod Gud de skal opslå,
da gik det ikke mennesket så ilde,
det vil vi lære verden at forstå.

Vi bør jo takke, være evig glade
for vort kære arbejd' her på jord,
at vi kan samles her til vore møder
og synge sammen i et fælles kor.
Ja, bare vi lader kærligheden råde,
lader kærligheden råde i vor færd,
så vil vor Herre gi' os tro og kræfter,
så vi alverdens ondskab glad kan bære.

Vi er jo flere søstre samlet sammen,
lad os i enighed da følges ad,
ja, følges ad de kendte, skønne stier,
Gud's veje går vi med hinanden glad;
Hans bud, befaling vil vi aldrig svigte,
vi ingensinde bryde vil vor pagt,
det er den største glæde, største gave,
vi give kan vor kære Gud og Far.

I verden græder moder over sønnen,
hun tænker på ham, som i krigen må,
man hører kun en sukken og en stønnen,
man ser kun døden overalt, man går.
Så lad os række hånden mod vor næste
og hjælpe der, hvor hjælpen trænges til;
ja, når vi alle gøre vil vort bedste,
en lykkelig tid vi sammen fejre vil.

Nanny Overgård,
Herning gren.

Esbjerg Kvindelig hjælpeforening under præsidium af missionær, str. Eva Rasmussen, har den store glæde at kunne melde stor fremgang. Foruden søstre har flere venner også tilsluttet sig arbejdet.

Arbejdsmøderne under ledelse af vor dygtige søster, Jenny Kronborg, går ligeledes fremad. I de følgende to måneder afholdes symøder hver torsdag for at fremme velfærdsplanen.

Der skal ligeledes afholdes basar inden jul, og søstre og venner har alle travlt med at strikke og sy dertil. Der skal også være tre tæpper færdige inden basaren.

Vi har nogle dejlige timer de aftener, vi mødes. Der er virkelig velsignelse i at arbejde for Herren's sag. Lad os altid huske, at Kristus sagde, at det er saligere at give end at tage.

På Kvindelig hjælpeforenings vegne ønsker vi Gud's velsignelse over vort missionspræsidentpar og deres familie, samt over alle søstre og venner, som arbejder i Kvindelig hjælpeforening.

Str. Cecilie Pedersen,
Esbjerg gren.

Kvindelig hjælpeforening's konferencemøder vil blive afholdt søndag morgen kl. 8,30 under alle distriktskonferencer, således at mødet falder sammen med præstedømmets møde. Alle, som er interesserede i dette arbejde såsom funktionærer, medlemmer og venner, er hjertelig velkommen til at deltage i dette møde.

Til alle præsidentinder i Kvindelig hjælpeforening.

De nye lektier til Kvindelig hjælpeforening vil være færdige til brug ved begyndelsen af oktober måned. Vær venlig at indsende Deres ordre med hensyn til, hvor mange kopier af lektiehefter De ønsker til Deres gren, således at de er os i hænde senest 10. september. For at spare papir og penge, lader vi kun trykke det antal hefter, som bestilles. Hefterne vil indeholde lektier til hele året i stedet for kun til et kvartal ad gangen, således som det blev brugt sidste år.

Ungdomsforeningerne

Vi har her noget nyt til pigerne i den danske mission: en klasse i ungdomsforeningen, som vi er sikre på vil opfylde et længe følt savn. Det vil være en klasse, som vil yde aktiviteter og hjælp til udvikling af de pigers vidnesbyrd, som har afsluttet deres bikubearbejde eller synes, at de er for gamle til at begynde på bikubearbejdet, men samtidig også for unge til at begynde i gleanerklassen.

Dersom De har nogle piger i Deres gren mellem 15 og 18 år, så organiser en »Mia Maids«klasse for dem. Vi er sikre på, at det, som De har søgt for til disse piger, er indbefattet i denne klasses program.

Blot nogle få tanker, De kan tage med Dem i det nye »GUF«år:

1. En vigtig pligt indenfor »GUF« er at undervise i evangeliet. Lad os altid huske dette og ikke glemme, at evangeliet omfatter alt, hvad der er godt, sandt og smukt.

2. Giv alle lejlighed til at udvikle deres talenter og få en større forståelse af evangeliet, og lad ikke blot dette gælde for funktionærerne i Deres »GUF«.

a. Dersom det er de samme personer, som tager del i Deres programmer, så har De svigtet en del af Deres pligter.

b. Prøv at udfylde Deres program, så det kommer til at omfatte både dans, musik, foredrag og drama.

3. Planlæg et »GUF«-program til hvert møde, som er så fyldt med aktiviteter, at De ikke har tid til at benytte dem alle. Sørg altid for, at programmet er interessant.

4. Vis altid en levende interesse for alle, som kommer til Deres møder. Dersom de holder op med at komme, så få grunden hertil at vide, og dersom det er muligt, så benyt deres svar til at forbedre Deres arbejde.

5. Få hvert enkelt medlem i Deres organisation til at føle sig ansvarlig for organisationens fremgang. På den måde vil De virkelig få fremgang.

6. Fortæl andre om Deres fremgang, og dersom De har nogle problemer, så bed om hjælp til at løse disse.

7. Vis begejstring i Deres arbejde. Benyt det af Kirken udgivne program. Vær ydmyg og henvend Dem ofte til Gud i bøn.

På hovedbestyrelsens vegne,
Richard. C. Jensen.
Ruth Hansen.

Søndagsskolen

Symbolerne på Kristi død
hver sabbatsdag vi nyde.
Han frelser os fra synd og nød,
nu Kristi bud vi lyde.
(Nadververs for sept.-okt.)

I løbet af august måned blev søndagsskolens funktionærmøder i mange af grenene over hele missionen ledet af søndagsskolens hovedbestyrelse. Det var en meget stor glæde at mærke den vidunderlige ånd, som er tilstede i disse søndagsskoler. Vi har lagt mærke til stor fremgang ved det forhøjede medlemsantal og ligeledes ved de bedre organiserede programmer. Lad os NU som søndagsskolefunktionærer gå ind for et endnu bedre arbejde i fremtiden. Der er blevet udsendt en håndbog til alle søndagsskolerne, og vi håber, at denne bog vil være Dem til gavn i Deres arbejde. Læs og studér denne håndbog, så De på den måde kan lære Deres pligter.

»Dime-søndag« vil i år blive afholdt den tredie søndag i september måned.

Til sekretærerne i søndagsskolen!

Vi tillader os herved at påminde Dem om, at rapporterne for 3. kvartal skal være indsendt inden den 10. oktober. Vi ville meget gerne have, at De sendte dem til os, så vi kunne have dem i rette tid.

På hovedbestyrelsens vegne,
Dan W. Andersen.

Primary

Kære søskende!

Nu, da vi står ved døren til en ny sæson, vil vi gerne have lov til at takke de forskellige primary-organisationer for samarbejdet sidste år og samtidig ønske de nye lærere og lærerinder til lykke med deres nye arbejde. Den danske mission er i den forløbne sæson vokset med 9 primary-organisationer, således at der nu findes 16 organisationer over hele landet, og vi håber, at der må komme flere til i det nye år. Dette kan blive muligt, dersom vi får et godt samarbejde i gang.

Det er vor pligt at lære disse børn at tro på Gud, at vejlede dem, således at de kan blive trofaste sidste-dages hellige. Dette må ikke forsømmes; men vi må huske, at det koster stor tålmodighed og en stor kærlighed til det arbejde, vi er beskikket til at udføre.

Primary-organisationen og søndagsskolen i den danske mission har længe savnet en sangbog til de mindre børn i Kirken, en sangbog, som kan være inspirerende og musikalsk og tillige tiltale børnene og forbedre lektierne.

Der er blevet udarbejdet en sangbog til de mindre børn, og den kan nu købes ved henvendelse til primary-organisationens hovedbestyrelse. Disse sangbøger vil blive solgt for 50 øre pr. stk., og vi er sikre på, at børnene vil få stor glæde ud af at synge disse sange.

På hovedbestyrelsens vegne,
Henny Holmegaard,
sekretær.

Genealogisk forening.

Vi anmoder søskende om at være sikre på, at alle skemaer, som indsendes til hovedbestyrelsen til videre forsendelse til hovedkontoret i Salt Lake City, Utah, er forsynet med korrekt navn og adresse på indsenderen, da det er umuligt at sende skemaerne tilbage til Dem, når arbejdet er udført i templerne, dersom Deres navn og adresse ikke findes på disse.

Dersom De skulle mangle nogle skemaer, som ikke er blevet Dem tilbagesendt efter endt arbejde i templerne, så skriv venligst til os om det, og vi vil undersøge vort arkiv over tilbagesendte skemaer, hvis ejere ikke kan lokaliseres.

Vi beder Herren velsigne alle, som arbejder indenfor det vigtige genealogiske arbejde.

På hovedbestyrelsens vegne,
Ida P. Lübbers.

Fra missionsmarken

Aalborg:

Som en opmuntring for søstrene havde bestyrelsen for den kvindelige hjælpeforening i Ålborg gren arrangeret en udflugt lørdag den 15. juli. Bestyrelsens medlemmer havde selv bagt kager og smurt smørrebrød, som blev serveret sammen med chokolade og sodavand. Man mødtes i en af søstrenes hjem om eftermiddagen, og det var meningen, at man skulle have været på en lille udflugt, men da vejret ikke var det allerbedste, nøjedes man med at gå en tur i den nærliggende park. Der var mange af søstrene, som deltog, og der var almindelig glæde over arrangementet.

Aarhus afholder jubilæumsfestligheder.

Netop en måned efter de store jubilæumsfestligheder i København afholdt Århus distrikt sine jubilæumsfestligheder, som i det store og hele formede sig som festlighederne i København. Der indledtes med en koncert den 14. juli, kl. 19,30. Koncerten var delt i to afdelinger, første del blev udført af distriktets missionærer og anden afdeling af distriktets sammensluttede kor. De ca. 150 tilstedeværende gik efter denne koncert hver til sit en skøn oplevelse rigere.

Lørdag den 15. juli afholdtes en udflugt til Thorsmølle med 110 deltagere fra hele distriktet.

Søndag den 16. juli afholdtes kl. 10,00 en ungdomskonference med 173 tilstedeværende, og kl. 14,00 afholdtes et specialmøde om Mormon's bog med titlen „En røst fra støvet". Tilstede ved dette møde: 124. Om aftenen afholdtes konferencens hovedmøde med mange inspirerende taler, og de 160 tilstedeværende gik hjem med en stærk følelse af, at Herren har talet pany.

Alle konferencens møder blev overværet af 1. rådgiver i missionens præsidentskab, præsident Henry J. Løjborg.

A. Nøhr.

Nyt fra Esbjerg gren.

Kvindelig hjælpeforening i Esbjerg gren afholdt den 1. juli en basar over de ting, som var med på udstillingen i København i anledning af jubilæet. Efter et kort forprogram blev basaren åbnet, og der var god afsætning på de nydelige ting, som søstrene havde forarbejdet. Senere hen på aftenen blev der serveret forfriskninger, som var blevet skænket basaren af forskellige søstre. Kvindelig hjælpeforening vil afholde en basar igen sidst i november måned eller først i december måned.

Den 20. juli havde den kvindelige hjælpeforening i Esbjerg gren arrangeret en lille fest for de ældre medlemmer, som tilbragte en fornøjelig aften sammen.

Søndag morgen den 30. juli, kl. 4,15 afholdt „GUF" i Esbjerg gren ved solopgang en gudstjeneste ude i skoven på en bakke, hvor man tydeligt kunne se solen stige op. Trods det tidlige tidspunkt var der mødt en hel del soskende og venner, og de fik rigt udbytte af de gode taler, der blev holdt. For dem, som var mødt op, blev denne gudstjeneste ude i de skønne omgivelser en uforglemmelig oplevelse.

DÅB

Esbjerg:

23. juli:

Marius Mogensen blev døbt af ældste Odeen Andersen, håndspålæggelse af ældste Verl H. Petersen.

Hans Otto Ilskov Nielsen blev døbt af ældste Ejnar Nielsen, håndspålæggelse af samme.

Vi ønsker de nye soskende hjertelig til lykke og velkommen i Kirken!

Velsignelser:

Esbjerg: 23. juli: Ejnar Nielsen og Käty Ilskov Kristensen Nielsen's lille søn blev velsignet af ældste Ejnar Nielsen og givet navnet Niels Erik Ilskov Nielsen.

Ordinationer:

København: 26. juni: Olaf Johannes Marinus Mathias Sørensen blev ordineret til lærer af præst Werner Rønne.

31. juli: John Niels Christian Gudmundsen blev ordineret til diakon af ældste Richard C. Jensen.

Harry Kjeldrup Hvistendahl blev ordineret til lærer af præst Pauli Rasmussen.

Jørgen Jensen blev ordineret til diakon af præst Villy H. Mouritsen.

Svend Aage Rasmussen blev ordineret til diakon af præst Hans Rohde.

Esbjerg: 23. juli: Henry Kronborg blev ordineret til lærer af ældste Harold B. Nielsen.

Laurits Gravers Lauritsen blev ordineret til diakon af ældste Johannes Sorensen.

Emigrationer:

København: I juni måned emigrerede Svend Aage Marinus Larsen og Grethe Henriette Petersen Larsen sammen med deres tre børn til Zion.

Den 28. juni emigrerede str. Ellen Tove Anker Otto til Zion.

Den 17. juli emigrerede str. Ida L. P. Johnson til Zion.

Aarhus: I august måned emigrerede Paul Christian L. V. E. von Elsner, Helga Helene Grønberg von Elsner, Paul Günther Meincke von Elsner, Laila Elsner, Jytte von Elsner og Anne von Elsner til Salt Lake City, Utah.

Fødselsdag:

København: Den 16. september fylder str. Selma Harboe 80 år. Vi vil herigennem onske str. Harboe rigtig hjertelig til lykke med dagen!

